

prøve at hjælpe med til, at situationen kan bringes under kontrol.

Det er vel også sådan, at hvis man siger nej til et forslag som det her, giver det lidt problemer med vores menneskesyn. Det er vel ikke sådan, at vi i Europa er blevet så hårdkogte, at vi kan sætte os ned og kigge på, at mennesker får det ringere og ringere, og at et samfund igen går op i limningen, mens vi bare siger: Nå, og hvad så; det behøver jo ikke at komme os ved.

Endelig er det vel også i egen interesse. Det er jo også i egen egoistisk interesse at forsøge at få styring på, hvad der sker i Albanien, for alternativet er jo, at vi også vil blive mødt af flygtningestrømme derfra, som vi har set det fra andre steder på Balkan.

I den debat, der er i dag, kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg undrer mig såre. Jeg undrer mig såre over, at de partier, der i går tog del i en skræmmekampagne om det multietniske samfund, og hvad ved jeg, i dag er dem, som siger nej til, at Danmark skal forsøge at forhindre nye flygtningestrømme i Europa. For mig at se er der lidt underlig mangel på logik i det her. Man er bange for, at de kommer her. Omvendt vil man ikke gøre noget for at hjælpe dem dér.

Det er næsten det samme, som når vi diskuterer ulandsbistand. Der er det jo skægt nok også dem, der er så bange for, at der kommer for mange, der er mere mørkhårede end mig – og det kan jo være ganske mange – der så samtidig ikke vil give ulandsbistand.

Jeg synes, det er forrykt, jeg synes, det er ulogisk, og jeg synes, det er uuhæderligt. For tingene hænger altså sådan sammen, at enten sørger vi for, at mennesker kan blive, hvor de er, og dermed har vi også et ansvar for at give dem nogle forhold, så de kan blive, hvor de er, og hjælpe med til at genoprette forholdene, hvor de er, eller også risikerer vi altså nogle flygtningestrømme.

Man kan ikke sige nej til begge dele, sådan som specielt Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet gør. Jeg synes, det er noget underligt noget, og det er da en debat, der nok skal få lov at fortsætte også uden for dette hus.

Jeg vil gerne fastholde det, jeg sagde i de korte bemærkninger, nemlig at denne debat minder utrolig meget om den første debat om Eksjugoslavien. Det er de samme argumenter. Det er den samme garanti, man kræver, også fra SF's side. Kan vi nu være sikre på, at der sker sådan eller sådan? Hvilken garanti kan man give for, at der sker sådan eller sådan?

Ja, sandheden er, at i det, der sker på Balkan, er der aldrig nogen sinde nogen i dette land eller andre steder i Europa, der kan give nogen garanti for, hvad der sker.

Men det, vi har lært af Bosnien, og det, vi har lært af Eksjugoslavien, var, at det øvrige Europas tøven, det øvrige Europas mangel på lyst til at sætte ind, bestemt gjorde situationen værre. Den risiko tør vi altså ikke løbe. Når man både fra landet selv, fra FN og fra OSCE vurderer, at det er nødvendigt med en indgriben her, så står vi bag den.

Jeg vil godt svare hr. Villy Søvndal – nu fik jeg jo ikke mulighed for det i en kort bemærkning tidligere – hvis argument var: Hvad skal de nu derned for, for nu kommer nødhjælpen jo frem?

Jeg troede sådan set, at hele grundlaget og fundamentet i enhver forebyggelse var at forhindre noget, der ikke er sket endnu. Jeg ved ikke, om vi skulle vente en uge eller fjorten dage eller en måned eller to måneder på, at nødhjælpen ikke kom frem, før vi skulle beslutte os. Så ville det måske være smartere, at man var på plads. Det troede jeg var det, der hed forebyggelse. Det andet hedder vist helbredelse, og det er – i hvert fald, når man snakker om international politik – noget, der er både mere bekosteligt, mere blodigt og mere besværligt.

Jeg vil godt rose regeringen, både den nuværende og den tidligere. Jeg mener, at den nuværende udenrigsminister – jeg skal nok lade være med at sige her fra talerstolen, hvilken relation det har til det radikale principprogram – forsvarsminister og andre meget dygtigt har gjort op med den holdning, der går ud på, at Danmark bare kan holde sig udenfor, at hvad der foregår så langt væk som Albanien eller Bosnien, eller hvor det måtte være, ikke er noget, der kommer os ved.

Jeg synes, det er meget flot, at man igen får markeret, både fra regeringen og heldigvis fra et bredt flertal i Folketinget, at dansk sikkerhedspolitik og dansk sikkerhed altså ikke længere starter ved Dannevirke; det var strengt taget heller ikke tilfældet sidste gang. Og et spørgsmål, som også fru Annette Just kunne stille, er: Hvad skal vi dér? Det er den slags spørgsmål, der er med til at forvrænge billedet af, at Europas sikkerhed er dansk sikkerhed. Brænder Europa, brænder Danmark også.

Jeg kan godt min danmarkshistorie. Jeg kan godt huske at have læst om – jeg kan ikke huske det selv – da man vendte Europa ryggen i sidste